

Sygn. akt III A Ua 458/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun
Sędziowie:	SSA Barbara Ciuraszkiewicz (spr.) SSA Elżbieta Kunecka
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wstrzymanie wypłaty emerytury

na skutek apelacji M. G.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 13 lutego 2012 r. sygn. akt IX U 2139/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. zawiesił wypłatę emerytury G. M. od dnia 1 października 2011 r. w związku z kontynuacją zatrudnienia.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 13 lutego 2012 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy powziął po ustaleniu następującego stanu faktycznego:

G. M., ur. (...), nabył prawo do świadczenia emerytalnego od 1 sierpnia 2009 r. Wnioskodawca od 1 września 1995 r. do chwili obecnej pozostaje w zatrudnieniu w Urzędzie Miejskim we W..

W tym stanie Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wskazał, że na mocy art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw

(Dz. U. z 2010 r. nr 257, poz. 1726) z dniem 1 stycznia 2011 r. wszedł w życie przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.), na mocy którego prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Osobom, które na dzień 1 stycznia 2011 r. pobierały emeryturę i pracowały bez rozwiązania stosunku pracy, ustawodawca pozostawił możliwość łączenia świadczenia z wynagrodzeniem do końca września 2011 r.

Sąd ustalił, że decyzja o przyznaniu G. M. świadczenia emerytalnego wydana została 6 listopada 2009 r., a zatem przed dniem wejścia w życie znowelizowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nadto, pobierał on świadczenie kontynuując jednocześnie zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, na rzecz którego wykonywał zatrudnienie bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, tj. w Urzędzie Miejskim we W.. Trafnie więc zauważył organ rentowy, że swoim zachowaniem wnioskodawca wyczerpał dyspozycję znowelizowanego art. 103a ustawy emerytalno-rentowej i zasadnie wstrzymał mu wypłatę świadczenia emerytalnego. Z tych względów decyzję organu rentowego z 25 października 2011 r. o wstrzymaniu mu wypłaty świadczenia emerytalnego uznać należało za prawidłową i zgodną z prawem. Sąd zwrócił uwagę, że wstrzymanie wypłaty emerytury nie oznacza całkowitego pozbawienia wnioskodawcy prawa do jej pobierania. W przypadku rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą wnioskodawca będzie mógł ubiegać się o przywrócenie wypłaty tego świadczenia, na co też zwrócił uwagę organ rentowy w spornej decyzji.

Apelację wywiódł wnioskodawca, zaskarżając wyrok w całości. Orzeczeniu zarzucił nierozpoznanie istoty sprawy polegające na zaniechaniu obowiązku zbadania przez Sąd I instancji, czy przepis art. 6 ustawy z 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zakresie, w jakim z powodu uzyskania przez emeryta przychodu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą jest zgodny z art. 2, 21, 64 i 32 Konstytucji oraz art. 1 protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych wolności, jeśli skutkuje zawieszeniem prawa do emerytury także wobec emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Skarżący zarzucił także naruszenie art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 178 Konstytucji przez ich niezastosowanie i przyjęcie, że prawo wnioskodawcy do emerytury, nabytej od 1 sierpnia 2009 r., nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, wyprowadził trafne wnioski i wydał wyrok zgodny z obowiązującym stanem prawnym.

Spór w sprawie wymagał rozstrzygnięcia, czy organ rentowy zasadnie zawiesił wypłatę świadczenia emerytalnego wnioskodawcy, z uwagi na kontynuację zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Apelujący zarzucił sprzeczność zaskarżonej decyzji organu rentowego z zasadami Konstytucji RP. Wskazać należy, że sprzeczność ta nie może być usuwana przez sąd powszechny samodzielnie z uwagi na to, że zgodnie z art. 178 ust. 1 Konstytucji sędziowie podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom. I choć art. 193 Konstytucji przewiduje możliwość przedstawienia przez każdy sąd Trybunałowi Konstytucyjnemu, który jest jedynym organem powołanym do badania aktów normatywnych z Konstytucją, pytania prawnego co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, taka konieczność nie zachodzi w sprawie, bowiem w Trybunale Konstytucyjnym już toczy się postępowanie zainicjowane przez grupę senatorów o zbadanie zgodności art. 6 ustawy z 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zakresie, w jakim z powodu uzyskania przez emeryta przychodu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą skutkuje zawieszeniem prawa do emerytury również wobec emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy

z art. 2, art. 21, art. 64 Konstytucji RP oraz art. 1 deklaracji Protokołu dodatkowego nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Kierowanie kolejnego pytania do Trybunału Konstytucyjnego w tej kwestii jest niecelowe, a z drugiej strony nie pozbawia wnioskodawcy, gdy zapadnie dla niego i dla innych ubezpieczonych korzystny Wyrok Trybunału, prawa do wznowienia postępowania w myśl art. 401¹ kpc. Z tych samych przyczyn nie zachodzi potrzeba zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc, o co wnosił G. M..

Warto w tym miejscu przypomnieć, że zagadnieniem prawnym uniemożliwiającym wypłatę świadczeń emerytalnych bez przerwania działalności zawodowej u dotychczasowego pracodawcy zajmował się już Trybunał Konstytucyjny w 2006 r. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 7 lutego 2006 r., sygn. akt SK 45/04, uznał je za zgodne z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji RP. Trybunał stwierdził wówczas, że w przypadku sfery uprawnień zagwarantowanych przez ustawę i wykraczających poza konstytucyjną istotę prawa do minimalnego zabezpieczenia, ustawodawca może - co do zasady - znieść uprawnienia wykraczające poza konstytucyjną istotę prawa do zabezpieczenia społecznego. W każdym przypadku zmiany te powinny jednak być dokonywane przy poszanowaniu pozostałych zasad i norm konstytucyjnych wyznaczających granice swobody prawodawcy wprowadzania zmian do systemu prawnego, a w szczególności zasady ochrony zaufania jednostki do państwa, zasady ochrony praw nabytych oraz wymogu zachowania odpowiedniego *vacatio legis*. W rozpoznawanej sprawie „próżnowanie ustawy” obejmowało zaś odpowiednio długi okres, tj. od wejścia w życie nowelizacji ustawy emerytalno - rentowej od 1 stycznia 2011 r. do końca września 2011 r. Ponadto Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wyjaśniał, że dyrektywa rozwoju ubezpieczeń społecznych nie wyklucza zmian regulacji prawnych przewidzianych we wcześniejszych ustawach, pod warunkiem zachowania istoty tych uprawnień, przy czym nie zawsze te zmiany muszą iść w kierunku korzystnym dla adresatów (orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 20 listopada 1995 r. w sprawie K 23/95 oraz z 17 lipca 1996 r. w sprawie K 8/96).

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony uzyskał prawo do emerytury od 1 sierpnia 2009 r. Wnioskodawca od 1 września 1995 r. do chwili obecnej pozostaje w zatrudnieniu w Urzędzie Miejskim we W..

Wejście w życie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726), zgodnie z którym począwszy od 1 października 2011 r. prawo do emerytury przyznanej przed 1 stycznia 2011 r., ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, stanowi podstawę prawną do zawieszenia prawa do świadczenia emerytalnego.

W związku z kontynuacją przez wnioskodawcę zatrudnienia, zaskarżoną decyzją organ rentowy wstrzymał mu wypłatę emerytury. Zawieszenie wypłaty świadczenia nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji. Ustawodawca bowiem nie różnicuje ubezpieczonych według miejsca i rodzaju ich zatrudnienia, a jedynie odnosi się do samego faktu kontynuacji tego zatrudnienia, bez przerwania go w związku z uzyskaniem prawa do emerytury.

Sąd stwierdził, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawcy do emerytury nabyte od 1 sierpnia 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów. Ubezpieczony ma nadal prawo do pobierania emerytury w przypadku rozwiązania stosunku pracy z obecnym pracodawcą. Tym samym stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja o wstrzymaniu wypłaty emerytury jest prawidłowa.

Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do podważenia prawidłowości i zasadności zaskarżonego wyroku, z tego też względu na mocy art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawcy jako niezaskługującej na uwzględnienie.